

THE TEARS OF A CLOWN

- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

Aflevering 4 - For A Fistfull Of Nuggets

Zittend op een rood plastic stoeltje onder een groene plastic palmboom ervoer Arie een intense emotie die het beste als "onbestemd" omschreven kon worden. Op het moment van zijn grote triomf bevond hij zich in het laatste McDonalds restaurant van Nederland.

Ten gevolge van een bijzonder traumatische jeugdervaring had Arie een bijna psychotische afkeer voor het McDonalds-concern en alles dat het vertegenwoordigde ontwikkeld. Enkele maanden geleden had hij ontdekt dat de verfoeide hamburgerketen een aantal officiële Company-Clowns op de loonlijst had staan die bij kinderfeestjes en andere calamiteiten de verschillende restaurants bezochten. Niet lang daarna had het bevrijdende licht der wrake de duistere krochten van zijn geest verlicht.

Nadat hij een orgineel kostuum en de bijbehorende accessoires had weten te bemachtigen was Arie er in geslaagd, verkled als Ronald McDonald, de meer dan honderd McDonalds restaurants in Nederland te bezoeken.

"Een vergissing van het hoofdkantoor" werd door het aanwezige personeel in bijna alle gevallen geaccepteerd als verklaring voor Arie's onaangekondigde aanwezigheid, waarna hij ongestoord van zijn gratis maaltijd kon genieten. Vandaag bevond hij zich in het laatste restaurant op zijn lijst; het pittoreske McDonalds wegrestaurant in Sevenum, Limburg. Arie was er op een bijna onderbewust niveau van overtuigd dat zijn ziel verlichting zou kunnen vinden als hij er in slaagde het pand zonder kleerscheuren te verlaten.

Hij prentte zich voortdurend in dat hij, juist nú, niet zorgeloos mocht worden.

Plotseling werd Arie's aandacht getrokken door een glinstering in zijn rechterooghoek. Het was Ariël die met een stralende glimlach en een gevuld dienblad naar hem toekwam.

"Alsjeblieft, Eet smakelijk" lachte ze terwijl ze het dienblad met een Big Mac, een Fanta en een portie Kip Nuggets voor hem neerzette.

"Ik zal m'n best doen" grapte Arie. Hij bestudeerde de inhoud van het piepschuimen bakje aandachtig. Een paar weken geleden hadden er zowaar kabouterkeutels op zijn hamburger gezeten, maar dat was ditmaal schijnbaar niet het geval.

Ariël treuzelde wat bij Arie's tafeltje. Zelfs in het geelgroene TL-licht van het restaurant leek haar glimlach minder kunstmatig dan die van andere employeés. Normaal gesproken voelde hij niets dan een lichte minachting voor de medewerkers van McDonalds, hoe blond ze ook mochten zijn. Ariël maakte echter meer bij hem los. Tot zijn eigen verbazing wist Arie zijn instinctieve neiging om te informeren "of hij iets van haar aanhad" te onderdrukken. In plaats daarvan hoorde hij zichzelf zeggen:

"Nou, jij hebt ook een flinke bos hout voor de deur!"

Ariël keek hem bevreemd aan. Verkeerde benadering, concludeerde Arie; hij zou het over een heel andere boeg moeten gooien.

"Wat zit je haar leuk" probeerde hij. Deze opmerking had wel het gewenste effect. Ariël glimlachte bedeesd en mompelde "Dank je, dat van jou ook..."

Schuchter plukte Arie wat aan zijn rode pruik. Die zag er tenminste nog goed uit; iets dat niet gezegd kon worden van zijn clownskostuum. Dit was na een aantal wasbeurten met Omo Power geheel van kleur verschoten, en flink gekrompen bovendien. Aangezien Arie zelf ten gevolge van het nuttigen van een overmaat aan Happy Meals behoorlijk was aangekomen, spande het kostuum om zijn lichaam als het vel om een overrijpe tomaat. Om de hardnekkigste vetvlekken en de slijtageplekken op de overall enigszins te bedekken droeg Arie een fleurig ruit-kolbert dat eens aan een kleurenblinde Schotse hippie moest hebben toebehoord.

Tot overmaat van ramp was hij de originele Ronand McDonald™ schoenen (maatje 68) verloren. Tijdens zijn bezoek aan een Rotterdams filiaal was hij stoned van een van de speeltoestellen in het "Ronald McDonald Kinderparadijs" gelazerd en had hij het restaurant, met achterlating van zijn schoenen, overhaast moeten verlaten. Arie's kostuum werd nu gecompleteerd door een paar veel te grote, rood geschilderde Nike sportschoenen. Aangezien de huidige vermomming hem meer op de clown Bassie deed lijken dan op Ronald McDonald, was het eigenlijk een wonder dat Arie nog niet tegen de lamp was gelopen.

Ariël leek ondertussen nog steeds geen aanstalten te maken om weg te gaan. Gewoonlijk duurden Arie's gesprekken met McDonalds medewerkers (m/v) niet bijster lang. Sterker nog, het gebruikelijke "gesprek" was eigenlijk een lange pijnlijke stilte, slechts onderbroken door korte commando's van bij voorkeur niet meer dan één lettergreep. In Ariël's geval voelde hij echter een onverklaarbare drang om een goed gesprek met haar te voeren. En vreemd genoeg leek hij in dit geval niet belemmerd te worden door het acute spraakgebrek en de spastische aanvallen die hem normaal gesproken overvielen wanneer hij een vrouw van het zwakke geslacht probeerde aan te spreken.

Zelfs als hij een dergelijk gesprek tot in den treure voor de spiegel had voorbereid zei zo'n meisje altijd wel iets onverwachts en werd hij na een paar zinnen door zijn zenuwen overmand. Het duurde dan nooit lang voordat hij schuddebuikend, schokschouderend en knieënknikkend het hazepad moest kiezen.

"Mischien vervliegen mijn remmingen achter de veiligheid en de anonimiteit van het clownsmasker...", peinsde Arie filosofisch.

Hij vermande zich en schopte nonchalant een plastic stoeltje opzij.

"Kom, Ga toch even zitten." zei hij op zijn uitnodigendst.

"Nou..., Okee." besloot Ariël na even het drukke restaurant te hebben rondgekeken.

"Ik heb iets met clowns" bekende ze, terwijl ze haar bevallige vormen op het licht protesterende stoeltje liet zakken. Arie besloot dat hij de conversatie in verband met Ariël's blondheid maar beter op een wat oppervlakkig niveau kon houden. Terwijl hij de laatste hap van zijn Big Mac wegwerkte informeerde hij met een innemende glimlach wat "een leuk meisje als zij in een hamburgertent als deze deed".

Ariël lachte en antwoordde: "Ach, Ik verdien hier gewoon wat bij; Mijn vader betaalt mijn studie, maar met dit extra zakcentje kan ik ..."

"Heeft je vader veel geld?", onderbrak Arie haar.

"Eh, best wel, Hoezo?" vroeg Ariël verbaasd. In plaats van daar op in te gaan informeerde Arie waar ze haar zuurverdiende geld dan zoal aan uitgaf, terwijl hij geïnteresseerd wat naar voren leunde en nog een McNugget in zijn mond propte.

"Nou, momenteel vooral aan psychotherapie en een eventuele operatie".

"Maak je geen zorgen, niets ernstigs", vervolgde ze snel toen ze de geschrokken uitdrukking op Arie's gezicht zag, "Ik heb alleen af en toe last van acute aanvallen van nymfomanie, maar daar slik ik medicijnen voor."

Arie zakte enigszins gerustgesteld weer iets verder naar voren.

"En voor noodgevallen heb ik altijd nog dit op zak", ging Ariël verder terwijl ze een verkreukelde kleurenfoto van Willibrord Frequin te voorschijn haalde.

Toen Ariël vertrouwelijk naar voren leunde en haar hand even op zijn knie legde voelde Arie zich warm worden van binnen. Het effect leek wel wat op de gloeiende effect van een goed glas Stroh-Ruhm, hoewel dat effect zich gewoonlijk niet uitstreckte tot zijn edele delen. "Is dit nu liefde?" vroeg hij zich verbaasd af....

"Enne, die operatie?" vroeg Arie toch nog niet helemaal op zijn gemak.

In plaats van te antwoorden trok Ariël haar McDonalds bloesje strak en duwde haar pronte boezem bijkans in zijn gezicht.

"Vindt je dat mijn borsten te groot zijn? vroeg ze onschuldig.

Arie kon zich nog net vastgrijpen aan de rand van het tafeltje terwijl hij half van zijn stoeltje zakte en zich verslikte in zijn Fanta.

Arie's wangen gloeiden terwijl hij weer recht ging zitten. Het effect was vanwege zijn witte schmink meer lichttroze dan schaamrood, en Arie's verlegenheid viel daardoor gelukkig niet al te veel op.

Ariël had, voorzover hij kon beoordelen, fantastische borsten - Een mooie, volle D-cup, zoals kenners zouden zeggen. Nu was Arie persoonlijk van mening dat borsten per definitie nooit "te groot" konden zijn, maar hij had gemerkt dat de opmerking "Goh, wat heb jij grote borsten" door veel meisjes nauwelijks als een compliment werd opgevat. En als ze het over een operatie had, zou dat natuurlijk zowel een vergrotende als een verkleinende kunnen zijn. Arie was van mening dat borstverkleinende operaties bij wet verboden zouden moeten worden, maar Ariël dacht daar misschien anders over. Mischien vond Ariël zelf wel dat "ze" te groot waren, en hij wilde in dit prille stadium van hun relatie niet in een te diepgaande discussie verzeild raken.

Het zou zelfs een strikvraag kunnen zijn, hoewel blond in dat geval waarschijnlijk niet Ariël's natuurlijke haarkleur zou zijn. Ze zou er misschien op sluwe wijze proberen achter te komen of Arie geïnteresseerd was in haar geest of in haar lichaam.

Vertwijfeld zocht Arie naar een antwoord op de overrompelende vraag van Ariël. Van zijn antwoord kon heel wat afhangen. Of hij ooit de kans kreeg haar geest (en haar borsten) eens nader te bestuderen, bijvoorbeeld.

Ariël leunde nog steeds vragend naar voren dus Arie kon zich onmogelijk concentreren. Hij zou een afleidingsmanouvre moeten verzinnen. Het nonchalante zelfvertrouwen dat hem enkele ogenblikken geleden nog leek te doorstromen was verdwenen als de spreekwoordelijke sneeuw voor de spreekwoordelijke zon.

Arie schraapte zijn keel, greep Ariël's hand en stamelde bijna zonder te stotteren:

"A-ar...a-Ariël.... Wwwil je me-met m-me..."

